

Гріншорська примха

КУПИТИ

Про книгу

Ексцентрична авторка детективів Аріадна Олівер приїздить до маєтку в Девонширі, щоб організувати театралізоване "полювання на вбивцю". Однак щось у підготовці не дає їй спокою: деталі не складаються, люди дивно поведуться, й атмосфера раптово змінюється з приємного очікування на гнітюче передчуття. Покладаючись на інтуїцію, жінка звертається по допомогу до хорошого друга - славетного детектива Еркюля Пуаро.

РОЗДІЛ 1

Саме міс Лемон, спритна секретарка Пуаро, відповіла на телефонний дзвінок. Відклавши вбік свій записник зі стенографією, вона взяла слухавку й недбало промовила:

— Трафальгар 8137.

Еркюль Пуаро відкинувся на спинку крісла й заплющив очі. Його пальці медитативно вистукували на краєчку стола. Подумки він продовжував надавати своєму листу, який диктував до цього, довершеного вигляду.

Поклавши руку на слухавку, міс Лемон тихим голосом спитала:

— Приймете особистий дзвінок із Лаптона, Девон?

Пуаро насупився. Це місце нічого для нього не означало.

— Ім'я абонента? — обережно запитав він.

Міс Лемон заговорила в слухавку.

— Огрядна? — перепитала вона з сумнівом. — Ах, так, а прізвище?

Жінка знову звернулася до Еркюля Пуаро.

— Місіс Аріадна Олівер.

Еркюль Пуаро звів брови. У його пам'яті виринули спогади: розвіяне вітром сиве волосся... орлиний ніс...

Детектив підвівся і забрав слухавку в міс Лемон.

— Говорить Еркюль Пуаро, — голосно сказав він.

— Це каже містер Еркюль Порро особисто? — недовірливо спитала телефоністка.

Пуаро запевнив її, що так.

— Ви з'єднані з містером Порро, — промовив голос.

Його тонкі пронизливі нотки змінилися на чудове бурхливе контральто, що змусило Пуаро квапливо відсунути слухавку на кілька дюймів далі від вуха.

— Містере Пуаро, це справді ви? — запитала місіс Олівер.

— Власною персоною, мадам.

— Це місіс Олівер. Не знаю, чи ви мене ще пам'ятаєте...

— Звісно, я пам'ятаю вас, мадам. Хто зможе вас забути?

— Ну, часом трапляється, — відповіла місіс Олівер. — Насправді доволі часто. Не думаю, що я дуже яскрава особистість. Або, можливо, це тому, що я завжди витворюю різне зі своїм волоссям. Але все це неважливо. Сподіваюся, що я вам не на заваді, адже ви, певно, страшенно зайняті?

— Аж ніяк, ви мені анітрохи не заважаєте.

— Боже милостивий, я впевнена, що не хочу звести вас з розуму. Річ у тім, що ви мені потрібні.

— Потрібен?

— Так, негайно. Ви можете сісти на літак?

— Я не подорожую літаками. Мене в них нудить. Мене теж. Так чи інакше, я не думаю, що це справді буде швидше, ніж потягом, тому що, гадаю, єдиний аеропорт поблизу — це Ексетер, та й той за багато миль звідси. Тож приїжджайте потягом. О дванадцятій годині з Паддінгтону. Виходите на станції Лаптон, їдете до Нассекомбу. У вас усе вийде. Маєте три чверті години, якщо мій годинник не помиляється, хоча зазвичай це не так.

— Але де ви, мадам? Що взагалі відбувається?

— Ґріншор-хауз, Лаптон. Машина або таксі зустріне вас на станції в Лаптоні.

— Але навіщо я вам потрібен? Що все це означає?

— несамовито повторював Пуаро.

— Телефони стоять у таких незручних місцях, — відповіла місіс

Олівер. — Ось цей у коридорі...Люди, базікаючи, вештаються туди-сюди. І я нічого не чую. Але я чекаю на вас. Усі будуть просто в захваті. Бувайте.

У слухавці різко клацнуло, коли змінили приймач. Лінія м'яко загуділа.

Пуаро спантеличено поклав слухавку на місце й пробурмотів щось собі під ніс. Міс Лемон сиділа з олівцем наготові, нашорошивши вуха. Вона повторила приглушеним тоном останню фразу з листа, що диктував Пуаро до того, як їх перервали.

—...дозвольте запевнити Вас, мій дорогий сер, що гіпотеза, яку ви висунули...

Пуаро відмахнувся від висунутої гіпотези.

— Це була місіс Олівер, — сказав він. — Аріадна Олівер, авторка детективів. Ви, мабуть, читали... — Але він затнувся, згадавши, що міс Лемон читала тільки книжки про особистісний розвиток і з презирством ставилася до такого несерйозного читва, як кримінальні детективи.

— Вона хоче, щоб я відбув до Девонширу сьогодні, негайно. — Він глянув на годинник. — За тридцять п'ять хвилин.

Міс Лемон несхвально підняла брови.

— Цікаве побажання, — сказала вона. — З якої нагоди?

— Теж мені спитали! Вона не повідомила.

— Як дивно. Чому ж ні?

— Тому що, — задумливо відповідав Еркюль Пуаро, — вона боялася, що її підслуховують.

Так, вона чітко дала це зрозуміти.

— Що ж, справді, — сказала міс Лемон, ставши на захист свого роботодавця. — Це те, чого очікують люди! Уявити собі, що ви стрімголов кидаєтеся в мандри! Такий поважний чоловік, як ви! Я завжди помічала, що ці художники й письменники дуже неврівноважені. Жодного почуття міри. Може, відправити телеграму: *Шкодую не можу покинути Лондон?*

Її рука простяглася до телефона. Пуаро зупинив голосом цей порух.

— *Du tout!* — сказав він. — Навпаки. Будьте такі ласкаві, викличте таксі негайно. — Він підвищив голос: — Джордже! Спакуйте у валізку найнеобхідніше з мого туалету. Але якомога швидше, я маю встигнути на потяг.

Рекомендована література

Чорні водяні лілії

Перейти до категорії
Детективи

КУПИТИ